

En medaljodyssé i Johan Jakob Huldéns fotspår

När man sitter och katalogiseringar objekt av alla de slag faller man över referenslitteratur. Man måste förankra de objekt man har framför sig i något, något som någon annan tidigare har haft framför sig och gjort ett liknande arbete med.

Referenslitteratur och referenser överlag kan ta sig olika uttryck; dels kan det vara uppslagsverk som Bror Emil Hildebrands verk över "Sveriges och svenska kungahusets minnespenningar" i två volymer och Bror Edvard Hyckerts komplettering av dessa i Numismatiska Meddelanden XIII. När man ska katalogisera medaljer från det svenska kungahuset, som jag har gjort det senaste året tack vare Sven Svenssons stiftelses generösa bidrag, är de två tidigare herrarna Hildebrand och Hyckert viktiga figurer när det kommer till referenslitteratur. Utan deras verk hade arbetet för mig och många andra varit mycket svårare.

Tidskrifter är en annan kategori som blir användbar när man ska katalogisera medaljer från 1900-talet, då de mer gedigna referensverken inte längre skrivs som under Hildebrands och Hyckerts tid. Det är en artikel från *Nordisk Numismatisk Unions Medlemsblad* som får stå till grund för den här artikeln. Det var Johan Jakob Huldén som 1948, i decembernumret, skrev en hyllning till medaljgravören Erik Lindberg på hans 75-årsdag. Rubriken till artikeln lyder som följer; "En mästare och hans föregångare – till prof. Erik Lindbergs 75-årsdag den 31 december". Som rubriken låter hinta, handlar inte artikeln enbart om Lindbergs utmärka gärningar i det numismatiska Sverige. Huldén börjar sin artikel med att skriva "Två högfloodstider kan antecknas, den ena är Hedlingers tid, den andra Erik Lindbergs."¹ Han fortsätter därefter beskriva

1900-talets början och hur medaljkonsten började ändras något; några slog medaljer över det nya de trodde på, medan andra slog medaljer över det gamla som de saknade.²

Huldéns artikel och hans åsikter står till grund för denna artikel; vilka medaljgravörer tyckte han om och vilka tyckte han inte om. Jag kommer här presentera några av medaljgravörerna och några av deras verk, samt göra tillägg till hans lista med medaljgravörer som var och är verksamma efter Erik Lindberg, då medaljbeståndet har ökat sedan Huldéns artikel skrevs 1948.

Arvid Karlsteen

Den förste infödde svenska gravör av betydelsen, enligt Huldén, var Arvid Karlsteen (1647-1718). Innan dess var det många medaljgravörer från länder som tyskspråkiga länder som var verksamma i Sverige.³ Stig Stenström fick sin avhandling "Arvid Karlsteen – hans liv och verk" publicerad i *Nordisk Numismatisk Årsskrift* 1945, där Karlsteen omnämns som den svenska medaljkonstens fader.⁴ Stenström skriver även att det är oklart när Karlsteen påbörjade sin karriär inom numismatiken, men han blev uppmärksammad av myntmästarna Isaac och Abraham Kock-Cronström, som ägde myntverket i Avesta, där han fick gå i lära hos Johan Planting (1630-1688) och det blev också där hans karriär tog sin början.⁵ Det var under 1670-talet, efter en

² Huldén, s. 157-158.

³ Observationer gjorda vid genomgång av samlingen på Uppsala universitets myntkabinett.

⁴ Stenström, s. VII.

⁵ Stenström, s. 5-6.

¹ Huldén, s. 157.

tids utbildning utomlands, som Karlsteen blev kallad hem för att visa upp medaljer för den nya kungen Karl XI för att sedan få anställning på Kungliga Myntet i Stockholm.⁶ Han innehade myntgravörssysslan från 1673 till 1718.

Huldén beskriver hans arbete: "I porträtten ilade han en sträv manlig kraft, reverserna vittnar om torftig fantasi och ringa uppfattningsförmåga". Bilduppslag fick han ofta av hovmålaren Ehrenstrahl, inskriftionerna av Nicolas Keder, Elias Brenner och Erik Lindschiöld.⁷

En av de första medaljerna som Karlsteen graverade för Karl XI var över kröningen 1675. Åtsidan visar kungen i profil åt höger med en lagerkrans på huvudet, han har ett harnesk med ett, som Hildebrand beskriver det, "gubbansikte" på bröstet. Frånsidan består av en inskrift.⁸ Anton Meybusch, en samtida gravör, producerade även han en medalj över trontillträdet. Åtsidan visar kungen i profil åt höger iklädd harnesk med ett medusaansikte på bröstet och ett lejonhuvud över axeln. Frånsidan består även den av en inskrift.⁹

Johann Carl Hedlinger

Den andra medaljgravören som Huldén tar upp är schweizaren J. C. Hedlinger (1691-1771), som utbildade sig inom medaljkonsten i Frankrike och som blev en mycket populär medaljgravör i Sverige. Han blev anställd som medaljgravör vid det svenska hovet 1718 och ett kontrakt skrevs då på sex år, under vilka han skulle tillverka mynt- och medaljstamar samtidigt som han skulle undervisa elever i ämnet. Hedlinger var verksam i Sverige, med undantag för några års permission från arbetet, fram till 1745 då han fick sin avskedsansökan beviljad och flyttade tillbaka till Schweiz.¹⁰ Han kom att producera medaljer främst för Ulrika Eleonora d.y. och Fredrik I.

Huldén skriver: "Utländska monarker tävlade om att få honom i sin tjänst, men i Sverige utförde han sitt livsverk tills han 1745 återvände till fäderneslandet för att dö". Vidare beskriver Huldén Hedlingers medalj- och myntporträtt

⁶ <https://sok.riksarkivet.se/Sbl/Presentation.aspx?id=12390>, om Arvid Karlsteen.

⁷ Huldén, s. 159.

⁸ Hildebrand, del 1, s. 399, post 31.

⁹ Hildebrand, del 1, s. 398, post 29.

¹⁰ <https://sok.riksarkivet.se/Sbl/Mobil/Artikel/12738>, om Johann Karl Hedlinger

som klart och kraftigt tecknade, men mjukt modellerade och reverserna som fyndigt och måttfullt komponerade.¹¹

Medaljen till höger visar kröningen av Ulrika Eleonora d.y. 1719 i Uppsala domkyrka, där man på åtsidan ser drottningen i profil åt höger, med pärlsnöre i håret och med en lång hårlock som faller ner över axeln mot bröstet. Över axlarna har hon hermelinmanteln över dräkten. Frånsidan visar en lejoninna, som ska representera den nya drottningen, med sina fyra ungar runt sig, som representerar de fyra riksstånden. Scenen utspelar sig på sidan av ett berg, där man ser öppningen till hennes grotta.¹²

Denna medalj jämförs med en medalj av Carl Gustav Hartman som var verksam samtidigt som Hedlinger. Medaljen av Hartman är en minnespenning som präglades i anslutning till drottningens födelsedag 1723. Åtsidan visar drottningens profil åt höger, med pärlsnöre i håret och med brämade mantelveck över dräkten. Frånsidan visar en strålande sol över vatten och land. På vattnet guppar en båt med segel och på land syns träd.¹³

Förfallet och räddaren i nöden

Efter två, enligt Huldén, eminenta medaljgravörer i Arvid Karlsteen och Johan Carl Hedlinger, följer två stycken som han och samtiden inte verkar ha uppskattat lika mycket.

Huldén skriver: "Vår tid finner hans medaljer slappa i karakteristiken och alltför överarbetade i detaljerna.", han fortsätter med att även Gustaf Ljungbergers (1733-1787) samtid konstaterade att han deklinerade med åren. Ljungberger var anställd som gravör vid Kungl. Myntet som gravör 1780-1787. Även teaterchefen Ehrensvärd tycks ha påtalat Ljungbergers "okunnighet och osäkerheten i fråga om god smak." och samma ord tycks ha använts till efterträdaren Carl Gustaf Fehrman som var myntgravör 1787-1798.¹⁴

Gravören Lars Grandel, som hade varit elev till Ljungberger, efterträdde Fehrman 1799 och arbetade med gravörsysslan till 1830. Det var han, som enligt Huldén, kom att rädda det förfall som man kunde se i föregångarnas arbeten. Huldén

¹¹ Huldén, s. 159.

¹² Hildebrand, del 2, s. 8, post 6.

¹³ Hildebrand, del 2, s. 12, post 13.

¹⁴ Huldén, s. 160.

Bild 1. Arvid Karlsteen, medalj över Karl XI vid trontillträdet 1675.

Bild 2. Anton Meybusch, medalj över Karl XI vid trontillträdet 1675.

Bild 3. Johann Carl Hedlinger, Ulrika Eleonora d.y., kröningen i Uppsala domkyrka 1719.

Bild 4. Carl Gustav Hartman, Ulrika Eleonora d.y. minnespenning till drottningens födelsedag 1723.

beskriver Grandels medaljer och medaljproduktion som inte särskilt omfattande men av stort intresse, att det är något över dualismen i hans medaljer. Hulden skriver: "Båda sidorna är klassiska men representerar ändå alldeles olika temperament och reaktionssätt. Adversernas porträttbilder har liksom nedstigit ur en översinnlig värld för att i tidens och tingens flod spegla sin skönhet."¹⁵

Den första medaljen som visas är Gustaf Ljungbergers medalj över Gustav III:s kröning 1772, där vi ser kungens profil åt höger. Håret sitter bundet i nacken och faller ner över ryggen. Kungen har i det här porträttet avbildats med en smilgrop och något leende. Han är iklädd ett harnesk med ett skäggigt ansikte mitt på bröstet och över detta, serafimerbandet. Frånsidan visar en krönt ornerad sköld som är tecknad med ett stort sirligt G och som står lutad mot och även på bergverks sinnebilder som ankare, kular, kanon osv., ett ymnighetshorn som det trillar mynt ur, m.m.¹⁶

Den andra medaljen är Carl Gustaf Fehrmans över samma händelse. Kungens profil åt höger med kungakronan på huvudet och utsläppt hår samt serafimerkedjan över kröningsmanteln. I denna medalj visas ingen smilgrop. Frånsidan består av en inskrift.¹⁷

Den tredje medaljen producerades av Lars Grandel och visar Gustav IV Adolfs kröning år 1800, en medalj som är något stramare än de två tidigare kröningsmedaljerna. Medaljen visar kungens porträtt i profil åt höger, med kungakronan på huvudet och utsläppt hår i tydliga vågor, han har kröningsmanteln på sig och över den de fyra ordenskedjorna. Frånsidan visar kungens valspråk inom en lagerkrans.¹⁸

Det fortsatta förfallet och arvet efter Ludvig Persson Lundgren

Ludvig Persson Lundgren (1789-1853), som gifte in sig i en hovgravörfamilj, var själv utbildad i medicin, fortsatte arbeta som biträdande fäktmästare, för att sedan studera grunderna i gravyrkonsten och arbeta som medaljgravör.

Lundgren och hans medaljkonst var inte Huldéns favorit, som skriver att Lundgren borde ha lärt sig något om människokroppens uppbyggnad under sina medicinstudier och den tekniska färdigheten i avbildandet av den. Utöver Huldéns artikel går det även att läsa från riksarkivet att Lundgren hade vissa svårigheter i arbetet. Tiden för Lundgrens medaljkonst kan ha bidragit till att medaljerna ibland inte blev särskilt intressanta för betraktaren, men att hans varma känsla för naturen ändå går att se genom arbetet.¹⁹

Ludvig Persson Lundgren talas det inte särskilt gott om i Huldéns artikel, däremot kom två av hans fem barn att bli populära medaljgravörer. Sonen Pehr Henrik Lundgren (1824-1855) hann producera ett fåtal medaljer innan han blev nedbruten i sinnessjukdom, en gravör som Hulden gärna hade sett mer av. Lea Ahlborn (1826-1897) kom däremot att bli en av Sveriges mest produktiva mynt- och medaljgravörer och den första kvinnan som satt på gravörssysslan. Hon var verksam fram till sin död 1897. Ahlborn kom att ta över gravörssysslan efter sin far 1855. Ahlborn gifte sig med den tyske ornamentebildhuggaren Carl Ahlborn, som var verksam i Slöjdföreningens skola där Adolf Lindberg skulle komma att studera.²⁰ Hulden citerar Georg Nordensvan som han skrev om Ahlborns andra bror Hugo Lundgren: "mycket skicklig, men utan djupare personligt innehåll", något som skvallrar om att Ahlborns verk inte föll Hulden helt i smaken.

Medaljen av Ludvig Persson Lundgren är från kröningen av Karl XIV Johan 1818, där kungens porträtt visas i profil åt höger. Han har kronan på huvudet och kortklippt, lockigt hår, till skillnad från sina föregångare. Över hermelinmanteln bär han de fyra ordenskedjorna. Frånsidan visar en inskrift inom en olivkrans.²¹

Pehr Henrik Lundgrens medalj som visas här är producerad i brons, men den finns även i silver och är präglad för tillfället när kronprins Karl (XV) blev kansler för Uppsala universitet 1844. Den visar Karl XV i profil med ett tjockt, lockigt helskägg och kortklippt hår i klassicistisk stil. Frånsidan visar hur Minerva sittande med Carolina Rediviva i bakgrunden, håller en uppslagen bok mot knät, samtidigt som hon vilar sin högra arm på en himmelsglob under vilken

¹⁵ Hulden, s. 161.

¹⁶ Hildebrand, del 2, s. 151, post 17.

¹⁷ Hildebrand, del 2, s. 151, post 16a.

¹⁸ Hildebrand, del 2, s. 245, post 21.

¹⁹ <https://sok.riksarkivet.se/sbl/Presentation.aspx?id=9836>, om Ludvig Persson Lundgren.

²⁰ <https://sok.riksarkivet.se/Sbl/Presentation.aspx?id=10414>, om Johan Adolf Lindberg.

²¹ Hildebrand, del 2, s. 338, post 26.

Bild 5. Gustaf Ljungberger, Gustav III:s kröning 1772.

Bild 6. Carl Gustaf Fehrman, Gustav III:s kröning 1772.

Bild 7. Lars Grandel, Gustav IV Adolfs kröning 1800.

Bild 8. Ludvig Persson Lundgren, Karl XIV Johans kröning 1818.

Bild 9. Pehr Henrik Lundgren, Karl XV blir kansler för Uppsala universitet 1844.

en lyra, en halvt upprullad pergamentskrift, en eskulapstav och ett vattenpass syns.²²

Den sista medaljen som får representera familjen Lundgren/Ahlborn är medaljen som Lea Ahlborn graverade till Oscar II:s norska garde när de återvände till Norge efter en längre tids vistelse i Sverige. Åtsidan visar kungens huvud i profil åt vänster, han har kortklippt hår och benan lagd åt vänster samt ett tjockt skägg. Frånsidan består av en inskrift.²³

Johan Adolf Lindberg

Efterträdaren till Lea Ahlborn var Johan Adolf Lindberg (1839-1916), som gick i både Carl och Lea Ahlborns skolor. Han fortsatte sedan sina studier i Paris för att sedan återvända till Sverige. Vid återkomsten satte han upp sin egen ateljé och tog beställningar därifrån, något han lärt sig i Paris när han arbetade hos Paulin Tasset som var elev till E A Oudiné. Oudiné som ville göra medaljgravyr till en egen konstart.

Lindberg arnitades flitigt men var också samtidia med Lea Ahlborn som fick det tyngre lasset beställningar, något som ändrades när Ahlborn gick bort 1897 och Lindberg då fick ta över gravörssysslan.²⁴

Medaljen som visas är den som Timmernamsorden lät präglade efter att Oscar II efter en längre tids sjukdom äntligen tillfrisknade och kunde återgå till sitt arbete. Åtsidan visar kungens huvud i profil åt höger med kortklipp hår och skägg. Frånsidan visar ett altare med en flammande låga under det allseende ögat. Under altaret ligger attribut kopplade till Timmernamsorden som en yxa, ett svärd och en palmkvist. Inskriften ger sken av deras glädje över att kungen har återhämtat sig.²⁵

Huldéns huvudman

Mannen som Huldén egentligen hyllar i sin artikel är Erik Lindberg (1873-1966). Genom att först göra en historisk tillbakablick där han beskriver Lindbergs företrädare under två sekler, förankrar Huldén Lindbergs konst i en gedigen medaljhistoria. Att Lindberg verkar vara Huldéns favoritgravör råder ingen tvekan om när han

bland annat skriver "[...] den första i Sverige födda och verksamma medaljgravör som har nått tinnarna av ryktbarhetens tempel". Han fortsätter med "Kvalitativt höjer sig hans alstring över alla föregångares och ändå kan den i omfångsrikedom tävla med Lea Ahlborns".²⁶ Lovorden över Lindberg slutar aldrig att regna i Huldéns artikel. Lindberg följde sin fars fotspår och åkte även han till Paris för att fördjupa sig i medaljgravryren hos P. Tasset och det var när han var där han fick sitt första riktiga uppdrag av sin far. När han kom tillbaka till Sverige fortsatte han att arbeta under sin far och kom sedan att ha en betydande roll i utvecklingen av Kungliga myntkabinetts utställning på Historiska museet.²⁷ Han var den mest populäre medaljgravören för sin tid.

Till den Baltiska utställningen 1914 tillverkade Lindberg en medalj där vi på åtsidan ser kungens profil åt vänster, iförd amiralsuniform med kortklippt hår och mustasch. Frånsidan visar fyra fruktbärande kvinnor som sinnebild för de länder som var med i den baltiska utställningen. Kring kvinnorna, förenade i våglinjer i en båge, visas ländernas vapensköldar; Tyskland, Sverige, Danmark och Ryssland. I avskärningen finns en inskrift och Malmö stadsvapen under en murkrona och omgiven av samma våglinje som omger de fruktbärande kvinnorna.²⁸

En annan medaljgravör som var verksam samtidigt som Lindberg var Gösta Carell, som även han producerade en del medaljer för det svenska kungahuset. Medaljen nedan graverades till Gustav V:s 90-årsdag 1948. Åtsidan visar den åldrande kungen i profil åt vänster med kortklipp hår och en liten mustasch. Frånsidan är enkelt stiliserat med kungens monogram.²⁹ Denna medalj finns i exemplar av både brons och silver.

Tiden efter Lindberg och Huldén

Det har gått 70 år sedan Huldén skrev den här hyllningsartikeln till Erik Lindberg. Mycket har hänt sedan dess i medaljkonsten. Från Erik Lindbergs målande, nästan poetiska uttryck som förra sekelskiftet bjöd på, till dagens medaljkonst som nästan beskrivas som saklig då man som betraktare inte kan ta miste på vad medaljen visar.

²² Hildebrand, del 2, s. 454, post 2.

²³ Hyckert, s. 139, post 92.

²⁴ <https://sok.riksarkivet.se/Sbl/Presentation.aspx?id=10414>, om Johan Adolf Lindberg.

²⁵ Hyckert, s. 109, post 37.

²⁶ Huldén, s. 162.

²⁷ Ehrensvärd, del 1, s. 88; s. 107; s. 111.

²⁸ Ehrensvärd, del 2, s. 81 - 82, nr. 131.

²⁹ Nordisk numismatisk unions medlemsblad 1948. Nr. 7, september 1948, s. 102.

Bild 10. Lea Ahlborn, Oscar II:s avskedsmedalj till kungens norska garde 1888.

Bild 11. Adolf Lindberg, Oscar II, Timmermansordens glädje över kungens återvunna hälsa 1881.

Bild 12. Erik Lindberg, Gustav V, Den baltiska utställningen 1914.

Detta på grund av att användningen av allegorier inte används lika grandiost i dagens medaljkonst.

Léo Holmgren och Ernst Nordin är exempel på två mer moderna medaljgravörer. Holmgren studerade och utbildades till mynt- och medaljgravör hos Erik Lindberg. Det kom även att bli Holmgren som efterträdde Lindberg 1944 när denne gick i pension. Holmgren har gjort ett antal medaljer med Carl XVI Gustaf, tillsammans med den då yngre kollegan Ernst Nordin som fortfarande är en verksam medaljgravör och som senast graverade medaljen Bernadotteätten 200 år, som kom ut under 2018.

Nedan visas Léo Holmgrens medalj från Svenska Numismatiska Föreningens årsmöte 1979, med den unge kungens profil på åtsidan tillsammans med en inskrift. Frånsidan visar en fasadbild på Stockholms slott och i avskärningen mellan två kvistar med blommor finns en inskrift samt SNF:s symbol med tre kronor.³⁰

Medaljen som Ernst Nordin graverade till Bernadotteättens 200-årsjubileum på Sveriges tron refererar till en medalj som Carl Enhörning gjorde vid tronskiften 1818 där porträtten på Karl XIII och Karl XIV Johan är vända mot varandra, liksom på den här medaljen av Nordin. Medaljen visar Karl XIV Johan och Carl XVI Gustaf i profil, mot varandra. Frånsidan består av en inskrift.³¹

Slutsats

I och med att konsten blir mer och mer modern, blir även medaljerna det. Det finns fortfarande en mer klassicistisk stil i många av de medaljer som graveras för kungahuset, men det går att se en klar utveckling från när Huldén skrev sin artikel. Sättet som Huldén höjer sina personliga favoriter till skyarna, medan de medaljgravörer vars arbete han tyckte sämre om, är helt olika. När det kommer till en medaljgravör han verkligen uppskattade, finner lovorden inga gränser medan de andra gravörerna hastigt blir omnämnda utan vidare lovord.

Det går att se en tydlig utveckling i medaljkonsten från Karlsteens tid fram till Lindbergs arbete, där medaljen var till för att informera, då medaljen fungerade som en dagstidning med den senaste

informationen. I och med att vi idag har andra medel att ta del av den information som skulle kunna finnas i en medalj, finns inte samma behov längre att etablera kungahuset då de inte har samma inflytande i den svenska politiken som de tidigare har haft. Med det i åtanke präglas det fortfarande relativt många medaljer till kungahuset, även om det idag inte skulle präglas en medalj där man med stor glädje förkunnar kungens tillfrisknande efter en tids sjukdom som går att se ovan. Det som idag syns på medaljer graverade för kungahuset är över minnesvärd händelser som giftermål, en tronarvinge föds, stora födelsedagar och även över kungens arbete.

Jag har i min artikel valt att visa medaljer som medaljgravörerna Huldén i sin artikel skriver om har gjort. Jag har även valt att jämföra dessa medaljgravörer för att visa skillnaden mot hur en någorlunda samtida gravör har arbetat samt att lägga till medaljgravörer som varit verksamma efter Erik Lindberg då medaljkonsten hela tiden utvecklas. Detta för att visa hur medaljerna såg ut och för att vi ska kunna skapa egna uppfattningar om vad som är en bra medalj/arbete. Med det sagt är det många medaljgravörer som inte har blivit nämnda ovan, men som även de har bidragit till den svenska medaljkonsten och samlingarna som finns vid de svenska myntkabinetten. När man väljer ett fåtal medaljer, dels från samma period och år, men även under lång sikt, kan man se likheter och utvecklingen som sker. När Huldén i sin artikel beskriver något som dåligt vill jag se vad det är han menar och om jag själv tycker samma sak. Jag kan hålla med om att alla medaljer inte är lika kraftfulla, eller rent hantverksmässigt lika bra gjorda under alla år. Men alla medaljer har förmedlat något och säger även något om sin tid. Det kan vara enkelt att granska tider som varit, frågan är vad de framtida generationerna kommer tycka om vår tids framstående medaljgravörer och produktionen.

³⁰ <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:alvin:porta:l:record-187822>, Databasen Alvin, inventarienummer 206005.

³¹ <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:alvin:porta:l:record-193493>, Databasen Alvin, inventarienummer 206024.

Bild 13. Gösta Carell, Gustav V, Kungen 90 år.

Bild 14. Léo Holmgren, Carl XVI Gustaf, Svenska numismatiska föreningens årsmöte 1979.

Bild 15. Ernst Nordin, Carl XVI Gustaf, Ätten Bernadotte på Sveriges tron 200 år.

Litteratur

Hildebrand, Bror Emil; Sveriges och svenska konungahusets minnespenningar m.m., Stockholm 1874/1875, del 1 & 2.

Nordisk numismatisk unions medlemsblad 1948. Nr. 7, september 1948.

Nordisk numismatisk unions medlemsblad 1950; Huldén, J.J., *En mästare och hans föregångare – Till Prof. Erik Lindbergs 75-årsdag den 31. December.*

Nordisk Numismatisk årsskrift 1945; Stenström, Stig, *Arvid Karlsteen hans liv och verk*, Göteborg 1945.

Numismatiska Meddelanden XIII; Hyckert, Bror Edvard, *Sveriges och svenska konungahusets minnespenningar praktmynt och belöningsmedaljer efter 1874 jämte några från äldre tider*, Stockholm 1892.

Numismatiska Meddelanden XXXII:1 & XXXII:2, Ehrensvärd, Ulla, *Medalgravören Erik Lindberg 1873-1966*, Stockholm 1974.

Internet

Från Riksarkivet

Arvid Karlsteen <https://sok.riksarkivet.se/Sbl/Presentation.aspx?id=12390>

Johann Karl Hedlinger <https://sok.riksarkivet.se/Sbl/Mobil/Artikel/12738>

Ludvig Persson Lundgren <https://sok.riksarkivet.se/sbl/Presentation.aspx?id=9836>

Johan Adolf Lindberg <https://sok.riksarkivet.se/Sbl/Presentation.aspx?id=10414>

Databasen Alvin

Om Léo Holmgrens medalj, bild 14 <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:alvin:portal:rec-187822>

Om Ernst Nordins medalj, bild 15 <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:alvin:portal:rec-193493>

English summary

This article is based on an article by Johan Jakob Huldén. Huldén's article was written in honour of the medal engraver who describes the work of other medal engravers that have been active in Sweden before Lindberg. In this article, I wanted to take a closer look on some of the medals of the engravers that Huldén mentions before Lindberg, both the ones that Huldén seemed to like and the ones he did not. The medals by the named engravers, have all been over royal persons in this article. The medals became a document over history and the developments in the art of medals.

In the medals, we can see the artistic differences even in the same era, some medals are being better, some not so good. And even though there are in every century one or two brilliant and/or productive medal engravers they can produce both good work and work that is not quite as good.

The thing with articles like Huldén's praise over Lindberg is that they are personal. There are facts and many personal views. You can see some of them in the work of Hildebrand in his descriptions of medals that he thinks are awful. In addition, yes, sometimes his words are true enough when you look at the object that is described. But we have to remember that Huldén's article includes his own personal views and we as readers may have other opinions.

I chose to make this review over J. J. Huldén's article for the 75th birthday of Erik Lindberg, just because it's a homage with personal views over earlier medal engravers. I wanted to take a closer look on these engravers and their work, to show what the medals looks like and to let you create your own opinion about the medals and the engravers behind them. I also wanted to add two engravers to the list; Léo Holmberg and Ernst Nordin, amongst many, who all have been productive within the last forty years.